

2. Organ Milicji Obywatelskiej w porozumieniu z terenowym organem administracji państwowej dokonuje oceny zasadności odmowy podjęcia pracy przez funkcjonariusza.

3. Jeżeli funkcjonariusz bez uzasadnionych przyczyn odmówi podjęcia pracy, terenowy organ administracji państwowej, po uzgodnieniu z organem Milicji Obywatelskiej, kieruje go do pracy na zasadach ogólnych.

§ 7. Funkcjonariuszowi, który znajdzie pracę bez pośrednictwa terenowego organu administracji państwowej i zgłosi się do tego organu o wydanie skierowania, terenowy organ administracji państwowej wydaje takie skierowanie.

§ 8. 1. W razie istnienia przeszkody uniemożliwiającej skierowanie funkcjonariusza do pracy w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wniosku o zatrudnienie terenowy organ administracji państwowej zawiadamia o tym organ Milicji Obywatelskiej.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia terenowego organu administracji państwowej oraz organu Milicji Obywatelskiej od obowiązku skierowania funkcjonariusza do pracy w najbliższym okresie, po ustaniu przeszkody uniemożliwiającej skierowanie go do pracy.

§ 9. 1. W razie rozwiązania stosunku pracy z funkcjonariuszem, który otrzymuje niepełną emeryturę milicyjną i zamierza nadal pracować, funkcjonariusza tego kieruje się do pracy w trybie określonym w niniejszym zarządzeniu.

2. Funkcjonariusz, o którym mowa w ust. 1, składa wniosek o skierowanie go do pracy w organie Milicji Obywatelskiej, w terminie 30 dni od dnia rozwiązania stosunku pracy, a jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z powodu przedłużającej się choroby lub usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych przyczyn — w ciągu 30 dni od dnia ustania przyczyny, która spowodowała rozwiązanie stosunku pracy.

3. Prawo ponownego skierowania do pracy w trybie określonym w zarządzeniu nie przysługuje w razie rozwiązania z funkcjonariuszem stosunku pracy bez wypowiedzenia z jego winy lub w razie porzucenia przez niego pracy.

§ 10. W miarę istniejących możliwości mogą być kierowani do pracy, na własną prośbę, na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu, także funkcjonariusze, którym przysługuje pełna emerytura milicyjna lub którzy ukończyli: mężczyźni — 55 lat życia, kobiety — 50 lat.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

50

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 lutego 1976 r.

w sprawie przechowywania i kontroli ksiąg stanu cywilnego oraz określenia organów uprawnionych do przechowywania odpisów akt stanu cywilnego.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 4 dekretu z dnia 8 czerwca 1955 r. — Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 1955 r. Nr 25, poz. 151 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Księgi stanu cywilnego, akta zbiorowe (zbiór dokumentów) i skorowidze przechowuje się w urzędach stanu cywilnego w sposób zapewniający ich zabezpieczenie.

§ 2. Księgi stanu cywilnego z terenów, które na mocy umowy z dnia 16 sierpnia 1945 r. o polsko-radzieckiej granicy państwowej znalazły się w granicach ZSRR, jak również księgi polskich urzędów konsularnych — przechowuje Urząd Stanu Cywilnego Warszawa-Śródmieście.

§ 3. Kierownicy urzędów stanu cywilnego przekazują właściwym archiwom państwowym księgi stanu cywilnego obejmujące akta sporządzone przed 100 laty.

§ 4. 1. Odpisy (wtóropisy) ksiąg urzędów stanu cywilnego w miastach, które do dnia 31 maja 1975 r. były siedzibą powiatowych organów władzy i administracji państwowej lub stanowiły powiaty, i w dzielnicach miast —

przechowują terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

2. Odpisy (wtóropisy) ksiąg urzędów stanu cywilnego w innych niż wymienione w ust. 1 miastach, miastach i gminach oraz gminach — przechowują nadal terenowe organy administracji państwowej miast, które do dnia 31 maja 1975 r. były siedzibą powiatowych organów władzy i administracji państwowej.

§ 5. 1. Urzędy stanu cywilnego są obowiązane po upływie każdego roku kalendarzowego przestać uwierzytelnione odpisy akt sporządzonych w księgach stanu cywilnego wraz ze skorowidzami do właściwych organów przechowujących odpisy ksiąg z lat ubiegłych.

2. Urzędy stanu cywilnego w gminach (miastach i gminach) mogą przysyłać odpisy, o których mowa w ust. 1, co dwa lata kalendarzowe.

§ 6. 1. Urzędy stanu cywilnego są obowiązane przysyłać organom, które przechowują odpisy ksiąg stanu cywilnego, odpisy wzmianek dodatkowych i przypiski dokonane w księgach pierwopisów.

2. Terenowe organy administracji państwowej, które przechowują odpisy (wtóropisy) ksiąg stanu cywilnego, są obowiązane umieszczać w tych odpisach (wtóropisach) treść wzmianek dodatkowych i przypisków.

§ 7. Księgi stanu cywilnego podlegają kontroli terenowych organów administracji państwowej stopnia wojewódzkiego oraz terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego, którym podlegają urzędy stanu cywilnego.

§ 8. 1. Przepisy dotyczące sposobu przechowywania, zabezpieczenia i kontroli ksiąg stanu cywilnego stosuje się odpowiednio do odpisów (wtóropisów) ksiąg stanu cywilnego.

2. Odpisy ksiąg stanu cywilnego nie mogą być przechowywane w tym samym budynku, w którym znajduje się oryginał księgi.

3. Jeżeli organ uprawniony do przechowywania odpisów ksiąg stanu cywilnego znajduje się w tym samym budynku, w którym mieści się urząd stanu cywilnego przechowujący oryginał księgi — terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego ustali miejsce przechowywania odpisów ksiąg.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *S. Kowalczyk*

51

OBWIESZCZENIE PIERWSZEGO PREZESA SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 3 lutego 1976 r.

o wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej.

Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 1962 r. Nr 11, poz. 54, z 1972 r. Nr 23, poz. 166 i z 1974 r. Nr 39, poz. 231) i § 6 uchwały Rady Państwa z dnia 22 maja 1962 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego (Monitor Polski Nr 45, poz. 210) ogłaszam uchwałę powziętą przez Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 29 grudnia 1975 r. w sprawie wytycznych wymiaru

sprawiedliwości i praktyki sądowej w przedmiocie materialnej odpowiedzialności pracowników (art. 114, 115, 117 § 3, 119 § 1, 121, 122, 124, 126 § 2, 127 Kodeksu pracy).

Treść uchwały zamieszczona jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego: *J. Bałta*

Załącznik do obwieszczenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1976 r. (poz. 51).

UCHWAŁA PEŁNEGO SKŁADU IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 29 grudnia 1975 r.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 1962 r. Nr 11, poz. 54, z 1972 r. Nr 23, poz. 166 i z 1974 r. Nr 39, poz. 231) uchwalił wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w przedmiocie materialnej odpowiedzialności pracowników (art. 114, 115, 117 § 3, 119 § 1, 121, 122, 124, 126 § 2, 127 Kodeksu pracy).

Kodeks pracy, w stosunku do stanu prawnego obowiązującego do dnia 1 stycznia 1975 r., wprowadził szereg nowych unormowań. Na nowych zasadach oparta też została odpowiedzialność materialna pracowników. Przepisy Kodeksu pracy, dostosowane do społeczno-gospodarczej sytuacji Kraju, służą ochronie mienia społecznego i zabezpieczają słuszne interesy pracowników.

W celu zapewnienia prawidłowego stosowania tych przepisów i w celu umocnienia — przez ujednolicenie

orzecnictwa — socjalistycznych stosunków pracy Sąd Najwyższy ustala, co następuje:

I. Kodeks pracy wyczerpująco normuje odpowiedzialność materialną pracowników, ustanawiając podstawy tej odpowiedzialności odmiennie od podstaw przyjętych w Kodeksie cywilnym. Pracownik ponosi materialną odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zakładowi pracy na zasadzie winy.

Kodeks pracy zerwał z podziałem, znanym prawu cywilnemu, na odpowiedzialność kontraktową i deliktową, co w konsekwencji eliminuje możliwość przyjęcia konstrukcji zbiegu podstaw odpowiedzialności. W rozdziale I działu V zawiera on przepisy dotyczące odpowiedzialności